

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรมะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เวลาท่านกราบธรรมๆ ท่านกราบธรรมของท่าน ท่านกราบธรรมของท่านเพราะท่านเป็นผู้รู้คัมภีร์ธรรมของท่านขึ้นมา เพราะท่านรู้คัมภีร์ธรรมของท่านขึ้นมา สังฆกรรมอันนั้นได้ชำระล้างกิเลสในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุขๆ ประราณามารือสัตว์ขันธ์สัตว์ แต่สัตว์โลกมันข้องอยู่ สัตตะเป็นผู้ข้อง ผู้ข้อง ผู้ไม่มีอำนาจาสนาที่จะปลดเปลื้องหัวใจของตนให้พ้นจากทุกข์ไปได้

ถ้าพ้นจากทุกข์ไปได้ เราถึงฟังธรรมๆ ตอกย้ำตัวเราเองไง ตอกย้ำในหัวใจของเรา ตอกย้ำให้หัวใจเรามันสว่างไสวขึ้นมา ให้หัวใจของเรามันตื่นขึ้นมาจากหลับใหลอยู่ในกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก การหลับใหลอยู่ในกิเลสตัณหาความทะยานอยาก คนเกิดมามันมีความจำเป็นทุกๆ คน คนเกิดมาต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย อยู่ในครรภ์ก็ต้องกินอาหารทางสายสะดือ สิ่งมีชีวิตต้องการอาหาร สิ่งมีชีวิตต้องมีอาหาร ที่นี้สิ่งมีชีวิตต้องมีอาหาร สิ่งมีชีวิตต้องดิ้นรนเพื่อหาอาหารเพื่อปัจจัยของตนเอง ถ้าหาอาหารเพื่อปัจจัยของตนเอง การหาอาหารอันนั้นมันอยู่ที่บุญกุศลไง

ถ้าบุญกุศลของคนมา คนเกิดมาเหมือนกัน คนเกิดมาจากพ่อจากแม่ที่อุดมสมบูรณ์ คาบซ้อนเงินซ้อนทองมา เขาดูแลรักษาอย่างดีไง คนเกิดทุกข์เกิดยาก หมอชีวกโกมารภัจจ์เขาเกิดมาแล้วเขาไปทึงถึงขยะ กษัตริย์ไปเก็บมาเลี้ยงไง เก็บมาเลี้ยง ส่งเสียๆ เรียนจนได้เป็นหมอประจำองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง เวลาเกิดมาพ่อแม่ไม่เลี้ยงด้วย พ่อแม่เอาไปทึงต่างหาก นั่นนะเวลาทึงขึ้นมา คนเกิดมา เกิดมาไม่เหมือนกัน เวลาคนเกิดมา อำนาจาสนาของคนไม่เหมือนกัน ถ้าอำนาจาสนาของคนไม่เหมือนกัน สิ่งนี้เราเก็บไว้ในหัวใจของเรา ใครจะมีความทุกข์ความยาก มีความสุขสมบูรณ์ขนาดไหน เก็บไว้ในหัวใจของเรา นี่มันเป็นอำนาจาสนาของตน อำนาจาสนาของตนมันมาจากไหน มันมาจากหัวใจดวงนี้ที่มันเคยได้สร้างสมบุญญานุการของมันมา

อำนาจวาสนาของเรา เราขาดตกบกพร่อง เราขาดแคลนอย่างไรก็แล้วแต่ เราก็สร้างอำนาจวาสนาของเราอย่างนี้ ถ้าเราสร้างอำนาจวาสนาอย่างนี้ แต่ในปัจจุบันนี้เราได้เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นมนุษย์ที่มีสมมอมีปัญญา ถ้ามีสมมอมีปัญญา มันเป็นคนคัดเลือกแยกแยะเองว่าตัวเองจะทำได้ ถ้าตัวเองมีความน้อยเนื้อต่ำใจ มีความกดดันในหัวใจ จะทำอะไรด้วยการประชดประชัน ทำสิ่งใดทำให้ตัวเองหนักหนาสาหัส สาครจรลงไป เราจะทุกข์จนเจ็ญใจ เราจะมีความบิบบิ้นน้ำใจขนาดไหน แต่เราก็เป็นคนนะ เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน

ถ้ามนุษย์เหมือนกัน มนุษย์จะแสวงหาทรัพย์สมบัติที่ละเอียดยกซึ่ง ความละเอียดลึกซึ้งคือหัวใจของคนใจ ถ้าหัวใจของคนไม่มีสิ่งใดมันร้อยรัดไว้ คำว่า “ร้อยรัดไว้” มันทฤษฏีมานะเกิดจากความเห็นของคน เกิดจากการกระทำของคน มันเป็นเวรเป็นกรรมของคน ย้ำคิดย้ำทำแล้วจะเป็นจริงเป็นนิสัยของเธอ เธอคิดอย่างนั้น ย้ำอย่างนั้น มีแต่ความน้อยอกน้อยใจ มีแต่ความเสียใจ ตอกย้ำหัวใจอยู่อย่างนั้น อยู่อย่างนั้น ชีวิตมันก็มีแต่ความน้อยเนื้อต่ำใจอยู่อย่างนั้น ถ้าชีวิตเราคิดบวก คิดแต่คุณงามความดีของเรา เราคิดแต่เรื่องดี ๆ คิดแต่ความสว่างไสว คิดแต่เรื่องคุณประโยชน์กับหัวใจดวงนี้

ถ้าคิดแล้วมันก็ยังทุกข์ คิดแล้วมันก็ไม่ประสบความสำเร็จ คิดแล้วค่อยๆ กระทำของเราไป คิดๆ นะ คนเรา มนุษย์เราจะถ่วงพันทุกข์ด้วยความเพียร พระเราบวชมาแล้วมีความเพียร มีความวิริยะ มีความอดุสาหะ ในทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ทำแล้วทำเล่าๆ ทั้งปีทั้งชาติอยู่อย่างนั้น เติงกรรมอยู่อย่างนั้นนะ ครูบาอาจารย์ของเราท่านมีสติมีปัญญา เติงกรรมอยู่อย่างนั้นนะ เติงกรรมอยู่อย่างนั้นนะ ถ้ามันไม่เป็นสมาธิ มันไม่เป็นปัญญาขึ้นมา ให้มันเป็นไป เติงอยู่อย่างนั้นนะ แต่พวกเราทำไม่ได้ใจ มันเบื่อหน่าย มันเซ็ง มันไม่มีความอดุคคิมใดๆ ทั้งสิ้น ไม่มีความอดุคคิมใดๆ ทั้งสิ้นเพราะอะไร เพราะเราไม่มีงานทำ เราไม่มีงาน

คูติ เวลาคนเขาทำงานประสบความสำเร็จ เขาทำแล้วเขาก็อยากทำให้มากขึ้นๆ เพราะมันมีผลงานใช้ใหม่ คนเราทำงานแล้วไม่ประสบความสำเร็จ น่าเบื่อหน่าย น่ารำคาญ แต่เราก็ทำของเรา ทำของเราไป ทำของเราก็คือโอกาสของเราไป นี่ไง เวลาพระเราบวชมาแล้ว เวลาความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ ถ้าความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติถึงแสวงหาครูบาอาจารย์ เพราะครูบาอาจารย์เป็นคนจุดประกายนั้นให้ เป็นคนจุดประกายเวลาแก่ฟุ้งเทศน์ สิ่งใดที่สะท้อนใจเรา สิ่งใดที่มันสะท้อนใจเรา มันสะท้อนใจคำเรา ขนพอง

สของเกล้า มันทิ่มลงกลางหัวใจนั่นนะ กิเลสมันอยู่ตรงนั่นนะ แล้วเวลามันตื่นโพลง ตื่นโพลงจากใจดวงนั้น ถ้าตื่นโพลงจากใจดวงนั้น มันเข้าทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา มันพอใจจะทำของมัน มันทำด้วยความพอใจ ทำด้วยความคลุ้มคลั่งของเราไป

แต่เราไม่มีงานของเรานะ ไม่มีงานของเรา หากครูบาอาจารย์ที่จุดประเด็นให้ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์จุดประเด็นให้ เราก็ต้องชวนขวายของเราไปด้วยน้ำพักน้ำแรงของเรา เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ การเกิดเป็นมนุษย์นี้แสนยากนะ การเกิดเป็นมนุษย์นี้มีค่ามาก คุณติ เวลาสัตว์มันเกิดขึ้นมา โดยสิทธิเสรีภาพ เรากล่าวคู่ว่าเป็นอาหารของเรา เรากล่าวคู่กันว่าเป็นอาหารของเรา แต่ถ้าเป็นสัตว์เลี้ยงของเรา เรารักมัน เราไม่ยอมกินมันนะ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจของเรา เราคิดว่าเขาเป็นสิ่งมีชีวิต สิ่งมีชีวิตปรารถนาความสุขเกลียดความทุกข์ สิ่งมีชีวิตหวงแหนชีวิตของตนทุกๆ คน ทุกๆ สัตว์ สิ่งมีชีวิต แล้วคนเราเวลาเกิดมาแล้ว ชีวิตมีการพลัดพรากเป็นที่สุด ทุกคนก็รู้ได้ว่าชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด แต่เวลาระลึกถึงความตายขึ้นมาแล้วมันไม่อยากจะ ไม่อยากพบ ไม่อยากเห็น มันอยากจะอยู่คำฟ้าไปเห็นไหม เราก็รู้ๆ อยู่ เราก็ยังไม่ชอบเลย แล้วสิ่งนั้นเรากล่าวคู่เองว่าเป็นอาหารของเรา เป็นอาหารของเรา นี่เขาเกิดเป็นสัตว์

แต่เราเกิดเป็นมนุษย์ๆ เราเกิดเป็นมนุษย์ภูมิอกภูมิใจ เกิดเป็นมนุษย์แล้วเรามีศักยภาพ เราจะทำร้ายเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาอ่อนอดีตชาติไป ท่านเคยเสวยชาติเป็นลิง ท่านเคยเสวยชาติเป็นกวาง ท่านเคยเสวยชาติ ท่านเคยเสวยชาติ

ไอ้เราจะบอกว่าชีวิตนี้มีชาตินี้ชาติเดียว มันไม่มีการเวียนว่ายตายเกิด

ไอนั่นเป็นความคิด เป็นสิทธิ เป็นสิทธิ ใครก็คิดได้ เชิญตามสบาย แต่ความจริงมันเป็นแบบนี้ ความจริงมันเป็นแบบนี้ ไอ้ความคิดมันเป็นสิทธิ ใครจะคิดอย่างไรก็ได้ แล้วถ้ามีกิเลสตัณหาความทะยานอยากมันก็คิดทำลายตัวเอง คนที่มีบุญกุศลมันก็คิดส่งเสริมตัวเอง คิดแต่คุณงามความดีของตัวเอง มันเป็นสิทธิๆ ใจ นี่มนุษย์

แต่ถ้ามนุษย์ที่มีอำนาจวาสนา หน้าที่การงานของเราก็ทำแล้ว เวลาคิดแล้ว เวลาประสบความสำเร็จทางโลกแล้วเราจะมีความสุข ทำสิ่งใด แสวงหาสิ่งใดจะเป็นความสุข เราก็ปรารถนาความสุขๆ

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนยืนยันไว้เอง ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านยืนยันไว้แล้ว ถ้าเราทำของเราจริงได้หรือเปล่า ถ้าเราทำของเราจริงไม่ได้ เราก็ไม่ได้ประสบการณ์อย่างนั้น ถ้าเราไม่ได้ประสบการณ์อย่างนั้น เราก็มีความสงสัยตลอดไป แต่ถ้าใครเคยจิตสงบขึ้นมาได้ไปสวดสุขอันนั้น สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี มันจะยืนยันในหัวใจอันนั้น นี่ไง มันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันตภิสุทธิโกแก่การประพฤติปฏิบัติ

ถ้าจิตคนที่เคยสงบเคยระงับมา มันจะยืนยันของมันได้ไง แล้วถ้าคนจิตสงบแล้วยกขึ้นวิปัสสนา เวลามันเกิดปัญญามันจะเข้าใจได้เลยว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาเป็นอย่างไร ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากจิตที่สงบแล้วมันมีคุณสมบัติอย่างไร แล้วคุณสมบัติอย่างนี้ นี่ไง หัวใจดวงใดถ้าไม่มีการกระทำ ไม่มีกิริยาอย่างนั้น มันจะมีผลขึ้นมาได้อย่างไร

มันจะมีผลขึ้นมาได้มันต้องมีกิริยา มีการกระทำอันนั้น ถ้าการกระทำอันนั้นมันเกิดมาได้ อย่างไร มันก็เกิดจากความเพียร ความวิริยะ ความอดุสาหะ ความคันคว้าของเราไง ถ้าเราไม่คันคว้าขึ้นมา ยังไม่เกิดขึ้นมา เป็นสัญญา สัญญาเป็นสัตตธาตุ เป็นสิ่งที่มิอยู่โดยมนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหม เขาก็มีของเขา มนุษย์เราก็มีความรู้สึกลึกคิดเป็นเรื่องราวธรรมดา ความคิดเกิดจากจิตๆ แล้วเอาความคิดนี้ไปศึกษาวิชาการทางวิชาชีพ พอวิชาชีพขึ้นมา เรามีองค์ความรู้ องค์ความรู้ประกอบขึ้นมาอย่างไร มันเป็นเรื่องโลกๆ ทั้งนั้นนะ แล้วคนที่มีจินตนาการ จินตนาการคิดขึ้นมา ลึกซึ้งขึ้นมา ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษา มาแล้วมีความเข้าใจๆ ขนาดมีความเข้าใจอย่างนั้น เรายังซาบซึ้งในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาพระสารีบุตรพูดกับพระ เขากล่าวปัญหาว่าไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระสารีบุตรบอกว่าไม่เชื่อๆ

ไม่เชื่อเพราะเหตุใด

ไม่เชื่อเพราะพระสารีบุตรมีองค์ความรู้ พระสารีบุตรเป็นผู้กระทำขึ้นมาเอง ความเป็นจริงๆ ความจริงกับความเชื่อมั่นแตกต่างกัน

ฉะนั้น พระองค์นั้นก็เลยไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เรียกพระสารีบุตรมา “สารีบุตรเธอไม่เชื่อเราจริงๆ หรือ”

เป็นอัครสาวกเบื้องขวา เกิดมานะ เกิดมาเป็นเศรษฐี ที่ไหนมีการละเล่นมีการฟ้อนรำ มีความสุขไปกับเขาตลอดชีวิต จนถึงบุญกุศลมันมาให้ผลนะ วันนั้นไปดูเขาเล่นละครกันอยู่ ไปดูแล้วมันเศร้า ชีวิตนี้ทำไมมันซ้ำซากอย่างนั้น มันไม่มีสิ่งใดจะเป็นประโยชน์เลย ก็เลยนัดกันกับพระโมคคัลลานะนะ ทั้งเลย สละเลย ออกแสวงหาความสุขแท้ดีกว่า

ไปเรียนกับสัทธชัย สัทธชัยก็หลอกเสีย “นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่” ก็เหมือนที่เราปฏิเสธว่างๆ ว่างๆ กันอยู่เนี่ย มันไม่มีเหตุมีผลไง แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะได้สร้างบุญกุศลมา ได้สร้างขึ้นมา ได้สร้างขึ้นมาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา ได้สร้างอำนาจวาสนาบารมีมา อำนาจวาสนาบารมีทำให้มีสติปัญญา มีจุดยืน ไม่เชื่อสิ่งใดง่ายๆ จะเชื่อสิ่งใดต้องมีเหตุมีผลพิจารณาแล้วมันไม่ใช่ สัทธชัยสอนมา นั่นก็ไม่ใช่ ถ้าพวกเรารอบอก เออ! ก็เลิกก็ไม่ใช่ของเรา อะไรก็ไม่ใช่ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเลย ว่างหมด นิพพานมันมีอยู่แล้ว เชื่อ

พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะนัดกันไป ไปโคนเขาหลอกเสีย สุดท้ายแล้ว ๒ คนมาปรึกษากัน ถ้าเราเจอครูบาอาจารย์ที่จริง อย่าทิ้งกันนะ อย่าทิ้งกันนะ คนเราเวลาหลงผิดไปแล้ว หลงทางไปแล้วมันกลัวตัวเองจะไปไม่รอด คุยกัน ปรึกษากัน ถ้าใครเจออาจารย์จริง อย่าทิ้งกันนะ มีสิ่งใดต้องบอกกันนะ อย่าเอาตัวรอดอยู่ฝ่ายเดียว

พระสารีบุตรไปเจอพระอัสสชิบิณฑบาตอยู่ เห็นกิริยาที่การเดิน ขณะเห็นที่การเดิน ท่าเดินที่สงบระงับมันสงบมาจากภายใน มันไม่ใช่เสแสร้ง ไม่ใช่การกระทำ “ฉันไม่ต้องการ ฉันไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น” อย่าให้มากกว่านี้นะ ถ้ามากกว่านี้ก็เอา

นี่ไง มันไม่มีการเสแสร้ง มันไม่มีความต้องการของใคร ไม่มีการเสแสร้ง คนที่มีปัญญามันมองออกไง ตามไปๆ จนท่านทำกัฏฐกิจจบสิ้นแล้วถึงเข้าไปขอฟังธรรมๆ ใจ นี่คนที่มีความปัญญา เวลาพระอัสสชิแสดงธรรมนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่าธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น เวรกรรมของคนที่เป็นเวรกรรมๆ เพราะคนนั้นได้ทำมา สิ่งทั้งหลายต้องมีเหตุให้เกิด แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ไปดับที่เหตุนั้น ไปดับที่เหตุนั้น

นี่ไง ว่าทุกข์ๆ ไปดับที่ไหน ไปดับที่ต้นเหตุ นั้น พอฟังอย่างนั้นปั๊บ พระสารีบุตรใช้ปัญญาไตร่ตรองตามจนเป็นพระโสดาบัน ธรรมอย่างนี้ ธรรมทั้งหลาย เอ ธรรมดาๆ ไปพูดให้พระโมคคัลลานะฟัง พระโมคคัลลานะก็เป็นพระโสดาบันขึ้นมา ถึงได้เห็นว่าอาจารย์ของตนไม่ใช่แล้ว เพราะคนที่หลงทางมา แล้วพอมารู้ความจริงขึ้นมาก็ไปชวน เห็นใจไปชวนสัทธชัยบอก

ว่าให้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขนาดลูกศิษย์
สอนมายังได้เป็นพระโสดาบัน มีดวงตาเห็นธรรม

สัญญาถามว่าในโลกนี้มีคนโง่มากหรือคนฉลาดมาก

มีคนโง่มากกว่าคนฉลาด

คนโง่มันหลอกได้ ฉะนั้น ถ้าคนที่จะไปทางพระพุทธศาสนาต้องเป็นคนที่ไม่ฉลาด เป็นคน
ที่มีเหตุมีผล ต้องคนที่ใช้ปัญญาไตร่ตรอง ถ้าเธอจะไปอยู่กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็
ไปเถิด เราจะอยู่กับคนโง่ เราจะหลอกต่อไป

ฉะนั้น พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นผู้ที่มีคุณธรรม ใครที่มีบุญมีคุณจะระลึกถึง
คุณของเขา คนที่จะมีคุณธรรมต้องมีสัจย์ มีสัจย์ มีความกตัญญู ระลึกถึงคุณของคน ฉะนั้น
อุตสาห์ไปชวนอาจารย์ของตนให้ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ไม่ไป พอไม่ไปขึ้น
มาแล้ว พอพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะออกไป กระอักเลือดเลย มันอัดอั้นตันใจ กระอักเลือด
เลย แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก็สอนๆ สอนจนสิ้นสุดแห่งทุกข

นี่โง่ แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระสารีบุตร เธอไม่เชื่อเราหรือ

ไม่เชื่ออย่างไรละมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ชวนสัญญาขึ้นมา แล้วองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมา คอยชี้นำมา คอยจุดประเด็นในใจมา คอยสอนมา คอยบอกมา ไม่
เชื่อได้อย่างไร แต่ความเชื่อนั้นมันไม่ใช่ความจริง ความเชื่อนั้นไม่ใช่มรรค แต่เวลาพระสารีบุตร
พระโมคคัลลานะเวลาจะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ สำเร็จขึ้นมาด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ด้วย
ภาวนามยปัญญาของพระสารีบุตร ด้วยภาวนามยปัญญาของพระโมคคัลลานะ แต่เป็นคนที่ไม่บอก
คนที่ชี้นำ คนที่ชี้นำก็คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้น บอกว่าความเชื่อแก้กิเลสไม่ได้ ถึงไม่เชื่อ แต่ถ้าเป็นความจริง ความจริงในใจของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่โง่ ที่ว่าเวลาพระเราเวลาเร่งความเพียรๆ เรื่องครูบาอาจารย์
นะ เคารพบูชา เวลาเคารพบูชา นี่พูดถึงเป็นวิทยาศาสตร์เลย เป็นข้อเท็จจริงเลย ความเคารพบูชา
ความจำเอา ความจะเอาผลประโยชน์จากอาจารย์ของเราโดยให้เป็นสมบัติของเรา เป็นไปได้
ไหมถ้าเราไม่ฝึกขึ้นมา ถ้าเราไม่ทำขึ้นมา

คนทำงานไม่เป็นจะไปถือไปโกง ไปดูอย่างไรมันก็ไม่ได้ ถ้าคนมันจะเป็น มันเป็นขึ้นมาแล้ว อาจารย์จะดึงกลับก็ไม่ได้ เพราะมันเป็นสมบัติส่วนตัว มันเป็นสันติภูมิโก มันรู้จำเพาะตน รู้จำเพาะใจดวงนั้น มันเป็นสมบัติของใครของมันไง ถ้าเป็นสมบัติของใครของมันแล้ว คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอตทัคคะ ๘๐ องค์ พยากรณ์ว่าองค์นั้นมีเลิศทางนี้ๆ

เลิศก็เลิศของเขา เลิศของพระสารีบุตรก็เป็นผู้มีปัญญา เลิศๆ ก็ทำมาทั้งนั้นนะ แล้วพระอรหันต์มากมายเลยที่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแต่ไม่ได้ความเป็นเลิศทางใดทางหนึ่ง นั่นเขาก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระอรหันต์ก็คือพระอรหันต์ พระอรหันต์คือมรรคญาณ พระอรหันต์คือภาวนามยปัญญา ปัญญาที่การรู้แจ้งอันนี้ อันนี้สำคัญที่สุด แต่อันนั้นมันเป็นบุญกุศลที่เขาสร้างของเขามา เหมือนเรา เหมือนเราเกิดมาแล้วไม่เท่ากัน เกิดมาแล้วมีความคิดแตกต่างกัน เกิดมาแล้วชอบแตกต่างกัน มันเป็นอย่างนี้ แต่กิเลสเหมือนกัน แล้วเวลาฆ่ากิเลสจะฆ่ากิเลสสิ้นไปจากใจดวงนั้น

จะนั้น ฟังธรรมๆ ต่อย้าเราๆ เราเป็นมนุษย์นะ เป็นผู้มีโอกาสนะ โอกาสที่ไหน พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ความรู้สึกนี้ไง พุทธะที่กลางหัวใจนี้ไง เราจะเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวอกนี้ ถ้ากลางหัวอก ต้องมีสติ หายใจเข้านิกพุท หายใจออกนิกโซ จนละเอียดลึกซึ้งเข้าไป จนไปถึงพุทธะแท้ พุทธะแท่นิกพุทโธไม่ได้ เป็นพุทโธเสียเอง เป็นผู้รู้ ผู้แจ่มแจ้ง ผู้สว่างไสวกลางหัวใจของเราเอง เราจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากลางหัวอกพวกเรา เอวัง